

ZIUA POLIȚIEI ROMÂNE

General maior (rtr) Lazăr CÂRJAN

Noi voim ca agenții de poliție să
fie la ordinele legii, să facă nu ceea
ce le poruncim noi, ci ceea ce legea
le ordonă.

Vasile Lascăr

Prin luna februarie 2000, într-una din zile am fost chemat la șeful Poliției Române, generalul Nicolae Berechet: Domnule general, vin de la minister. Mi-au spus că au găsit pe cineva, un civil care a lucrat pe vremuri într-un departament al ministerului și i-au dat sarcina să scrie o istorie a poliției. Vestea nu m-a bucurat de fel. "Domnilor, le-am spus, noi deja lucrăm la o carte cu această temă, pe care vrem să o dăm gata în iulie, când serbăm Ziua Poliției Române". Vreau ca un polițist să scrie această istorie, și nu fitecine, oricât de competent ar fi. M-am gândit la dumneata, știu că ai strâns mult material. Te rog să pui motoarele în funcțiune și să-i dai bice. Ai timp berechet, zâmbi el, bucuros de jocul de cuvinte.

Nu era loc de întors, oricât de inoportună era o asemenea sarcină. Conduceam Direcția de Investigații Criminale, unde n-ai timp nici să răsuflă, dar să mai scrii și o carte când știi că te presează timpul iar cineva îți suflă în ceafă. Nu știam nimic de cel care se angajase de ceva vreme că va lansa cartea la timp.

Cele șase secretare dactilograf lucrau în draci, pe computer, iar eu a trebuit să-mi scurtez nopțile. Nu vreau să vorbesc despre conținutul cărții, nici despre slalomurile pe care le-am făcut, ci despre cu totul altceva: rolul fast al întâmplării, sau despre adevărul vechi care ne învață că nimic nu e întâmplător.

Am apelat la un editor pe care îl cunoscusem de curând, profesorul Ionel Opreșan de la Institutul de Istorie Literară, unul dintre studenții de vază ai magnificului George Călinescu, care m-a încurajat și mi-a promis că va culege cartea pe măsură ce-i trimit capitolele, iar corectura o vom face și din mers și la terminarea lucrării.

Cum veștile circulă repede în București, m-a căutat la birou un general pensionar de jandarmi, Ioan Suci, despre care știam că e pasionat de istorie.

Domnule general, am aflat la ce v-ați înhămat și vă felicit! Trebuie să vă spun că am făcut o descoperire importantă la Muzeul Militar Național „Regele Ferdinand I”: am găsit primul, și de fapt singurul **drapel al Poliției Române!** A fost dăruit de domnitorul Grigore Dimitrie Ghica, în anul 1822, Marelui Agă Mihăiță Filipescu. Am făcut fotografii și v-aș propune să le includeți în cartea dumneavoastră, pentru că drapelul are două semnificații, una religioasă, cu Arhanghelul Gavriil care îi aduce la cunoștință Maicii Domnului, la Buna Vestire, că-l va naște pe Hristos și una care privește puterile pe care le-a dat domnitorul poliției, prin cele două tuiuri (cozi de cal),

asigurarea ordinii publice și înfăptuirea justiției. Domnitorul avea un tui în plus, puterea legislativă. Am bătut la ușile ministerului până am ajuns la ministrul Tărăcilă și la secretarul de stat Eugen Sandu, cărora le-am propus să schimbe ziua poliției din 8 iulie, în 25 martie când e sărbătoarea Bunei Vestiri. Ar însemna că poliția vrea cu adevărat o înnoire, așa cum se petrece primăvara cu întreaga natură. Mi-au promis că vor ține cont de propunerea mea, dar nu s-a făcut nimic concret.

Generalul jandarm avea dreptate: După 1989, ziua poliției s-a serbat câțiva ani pe data de 4 noiembrie, când domnitorul Alexandru Ioan Cuza a dat un edict, în 1859, cu privire la portul uniformei; ulterior, cineva a propus data de 8 iulie, când, în anul 1929, s-a votat în Adunarea deputaților *Legea pentru Organizarea Poliției Generale a Statului*. Era, într-adevăr, prima lege modernă a poliției, dar a fost investită cu sigiliul Statului și publicată prin *Monitorul Oficial* abia în data de 20 iulie 1929. Deci, ceva fără cap!

Am fost încântat și am alergat la editură, rugându-i să reproducă drapelul, față-verso, pe copertile exterioare, iar undeva să adauge un citat al celui mai brav ministru pe care l-a avut Ministerul de Interne, Vasile Lascăr: „**Noi voim ca agenții de poliție să fie la ordinele legii, să facă nu ceea ce le poruncim noi, ci ceea ce legea le ordonă**”.

Profesorul Opreșan m-a pus în legătură cu un specialist de înaltă clasă, Done Stan, care a realizat niște coperti admirabile. La editură am cunoscut și un personaj celebru, Paul Ștefănescu, care se pare că citise cartea pe măsură ce se culegea textul, și mi-a propus să scrie el o scurtă prefață. Cartea, cu poticniri și cu neajunsuri, a fost tipărită la timp, ca și cea a concurentului meu, Nicolae Bobocescu.

Vreau doar să aduc un binemeritat omagiu generalului Ioan Suci, care a pus în mișcare angrenajul greoi al birocrăției, dar azi, din păcate, nu mai știe nimeni despre ideea lui, care s-a înfăptuit în cele din urmă prin *Legea nr. 218 din 23 aprilie 2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române*, când s-a oficializat ziua de 25 martie ca o promisiune a polițiștilor, reînnoită în fiecare primăvară, de a fi în slujba Țării și a Cetățeanului.

Din jocul întâmplării sau dintr-o lege nescrisă, am făcut și eu parte din comisia Ministerului de Interne, condusă de generalul Pavel Abraham, care a susținut această lege în Comisia de Apărare a Parlamentului României.

În același timp, vreau să-i mulțumesc Celui de Sus că mi l-a scos în cale pe autorul best-sellerului *În slujba vieții și adevărului*, magicianul Paul Ștefănescu, care mi-a devenit prieten apropiat și colaborator. Până la urmă, nu e nimic întâmplător, nu-i așa?

